

skulde træffe Midler derimod, saa valgte man det, vi nu kalde midlertidige Finantslove. Det er jo det Afgjørende, den Gang stod man jo fuldstændig frit; man kunde have truffet denne Afgjørelse eller en hvilken som helst anden, som man vilde. Man havde den Gang Valget mellem at gaa en af to Veie for at udfylde den Plads, som ikke blev dækket af Finantsloven. Man kunde enten se fremad, foregribe Finantslovsforslagets Bedtagelse, give Ministeriet en Bemyndigelse til at regjere efter det, skjøndt det endnu ikke var endelig Lov. Det var den ene Wei, men man kunde ogsaa gaa en anden Wei, nemlig den, man gik, at man saae helt bort fra det foreliggende Finantslovsforslag og gav Ministeriet Bemyndigelse til at fortsætte den hidtil bestaaende finantsielle Retstilstand. Og netop fordi man den Gang stod helt frit, da man arbejdede paa bar Bund, netop derfor har det meget stor Bægt, at Rigsdagen den Gang traf den Afgjørelse, at den ikke forgreb det ikke til Ende behandlede Finantslovsforslag, men holdt sig til den bestaaende gamle Retstilstand. Naturligvis kunde man have valgt en hvilken som helst Mellemvei, hvis man var gaaet den Wei, som nu anbefales, nemlig hvis man havde holdt sig til det foreliggende Finantslovsforslag. Man kunde have valgt den Begrændsning kun at tage det med Ind i Bemyndigelsen, som begge Thing vare enige om, saaledes som det cerede Medlem fra Middelfart (Monrad) anbefaler, eller man kunde have brugt den Fremgangsmaade, som den høitærede Conscilspræsident anbefaler, at betragte Alt som bevilget, for saa vidt ikke begge Thing havde forkastet det. Alt det kunde man have gjort, men at man ikke gjorde det, er et Vidnesbyrd om, at man ikke har fundet denne Wei farbar. Det, man gjorde, var, at man holdt sig til den hidtil gjældende finantsielle Retstilstand. Og det var meget heldigt, at vi fik hele dette Spørgsmaal op, netop paa den første Rigsdag, netop paa en Tid, da der ingen Finantslov var, thi hvis det var kommet frem paa et senere Tidspunkt, er jeg overbevist om, at den midlertidige Finantslov vilde være bleven langt mindre klar. Det vilde den sikkert, den vilde utvivlsomt være bleven en Henvisning til det tidligere Mars Finantslov, en Udvidelse af dens Raadighed ind i den Bevilling manglende Del af det nye Finantsaar. Det vilde den sikkert være blevet. Men det vilde ikke have været heldigt, idet det vilde have frembragt en Mangfoldighed af Tvivl, som der nu ikke er Tale om. Da jeg begyndte at revidere Statsregnskabet for 1881—82, gik jeg til det i den Tro, at det væsentlig vilde kunne

gjøres ved at sammenligne det med det foregaaende Mars Finantsregnskab. Men det viste sig snart, at der var en hel Række Punkter, hvor dette ikke passede, og ved nøiere at tænke over det, blev det mig klart, at det slet ikke er den tidligere Finantslov, der er henvist til. Rigsdagen af 1850 kunde ikke nøies med en saadan formel Henvisning til en tidligere Finantslov, thi der var ikke nogen saadan, og derved havde vi det Held, at vi i Stedet for en formel Regel, som kunde omtvivles, fik en reel Regel, som rent saglig, bestemt og nøiagtig angav, hvad det er, Regjeringen havde Bemyndigelse til. Vi fik den Bæfted, at det, Regjeringen kan gjøre i Henhold til den midlertidige Finantslov, er, at den kan afholde de løbende Udgifter. Dermed er Spørgsmaalet jo afgjort. De løbende Udgifter kunne ikke være de fremtidige Udgifter. Man kan ikke om en Udgift, der ikke er i Gang, som aldrig har været i Anvendelse før, sige, at den er løbende, det er umuligt. Det vil man ikke kunne gjøre, lige saa lidt som man kan sige om en Hest i Stalden, at den er løbende, den maa spændes for først, og Nogen maa sige Høj til den, for er den ikke løbende. Det er et Spørgsmaal, som jeg ikke behøver at gaa nærmere ind paa, thi jeg har ikke hørt, at Nogen i denne Sal har paastaet, at en løbende Udgift kan være en Udgift, som ikke har været i Gang før, og saalænge jeg ikke har hørt det, er det overflødigt for mig at imødegaa det. Men skulde der være nogen som helst Tvivl om, hvad en løbende Udgift er, er Tvivlen endelig og uimodsigelig bleven afsluttet ved de følgende Ord „efter de hidtil gjældende Regler“. Dermed maa enhver Udgifter forstumme, hvis Nogen ellers skulde have Lykt til at modsig det, thi at de hidtil gjældende Regler ikke kan betyde fremtidige Regler, som aldrig have været gyldige, tror jeg virkelig, at man fra alle Sider vil indrømme. Det vil den høitærede Conscilspræsident være den Første til at indrømme, thi han har forelagt os et Forslag, hvorved han netop vil være fri for disse Ord „de hidtil gjældende Regler“. Det kan jeg godt forstaa, at han vil være fri for dem, men derimod kan jeg ikke forstaa det Argument, han ansførte. Han sagde, at disse Ord gjør „Udtrykket „løbende Udgifter“ tvivlsomt, og derfor vilde han være af med dem. Nei, Sagen er den modfatte, disse Ord gjøre Udtrykket „løbende Udgifter“ saa aldeles utvivlsomt, at den høitærede Conscilspræsident ikke kan røre en Finger, saa længe han har dem staaende, og derfor have vi saaat dette Forslag for at befri Conscilspræsidenten for disse Ord, som